

[Boligministeren.]

det blot har været en fejlhøring eller en fejlforståelse fra min side.

Til hr. Guldberg vil jeg sige, at jeg er da helt enig i — og det synes jeg også både hr. Guldberg og hr. Bendix gav udtryk for — at de politiske drøftelser i denne sag er absolut nødvendige og haster. Jeg har også forstået — det har jeg også tidligere givet udtryk for — at hr. Guldbergs forslag ikke er et forslag om at løse tingene i enkeltheder, men en invitation til at se på også denne side af problemet, og må jeg tilføje: der er også, som hr. Guldberg sagde det, mange løse ender i sagen endnu, men jeg vil dog godt tilføje, at jeg var mere enig i det, hr. Guldberg sagde på talerstolen, end i det, der står i forslaget.

Bendix: Jeg er særdeles tilfreds med, at boligministeren så blankt erkendte, at vi har et behov for at få forenklet boliglovgivningen. Det synes jeg er vældig godt, og jeg vil godt med det samme holde boligministeren fast på, at det må indgå som et selvstændigt led i vores drøftelser i den kommende tid, hvad vi kan gøre for at gøre boliglovgivningen mere overskuelig.

Jeg vil så lige sige om disse drøftelser, som ministeren har inviteret til, at jeg tror sådan set ikke, der har indsneget sig nogen misforståelser. Vi vil bare gerne over for ministeren præcisere, at vi føler et vældigt behov for at komme i gang med den mere langsigtede diskussion, og vi vil finde det rigtigst, hvis ministeren kommer med oplægget eller udspillet i folketingets boligudvalg. Jeg går ud fra, at ministeren har nogle mere langsigtede betragtninger, og derfor synes jeg, at boligministeren hurtigt skulle komme og præsentere dem i folketingets boligudvalg.

Må jeg dernæst blande mig i lidt, der ikke var umiddelbart rettet til mig, idet hr. Gudme sagde, at han ikke rigtig kunne forstå, at venstre ikke havde inddraget parcelhusområdet, når der nu skulle tilstræbes en normalisering her. Dertil vil jeg sige, at det er jo hele denne fordelingsproblematik, der dermed rejses, idet jeg formoder, at det var det, hr. Gudme havde i tankerne. Vi har jo en række undersøgelser, som belyser denne fordelingsproblematik, og her anvender jeg først og fremmest perspektivredegørelsen

fra 1971, en redegørelse, som i øvrigt, for så vidt angår det boligpolitiske afsnit, giver et meget godt grundlag for den langsigtede boligpolitiske drøftelse. Der opgøres det på grundlag af 1969-tal, at fordelene for parcelhusejerne er af størrelsesordenen 1,3 milliarder kr. på årsbasis, hvorimod de økonomiske fordele for lejlighederne ligger på ca. 2 milliarder kr. på årsbasis, så når vi skal i gang med denne fordelingspolitiske problematik, og det kommer vi naturligvis ikke uden om på et eller andet tidspunkt, skal vi dog lige været opmærksomme på, at parcelhusområdet er ringere stillet, hvis man kan tale om det på den måde, end lejlighedsområdet, når vi gør balancen op.

Ministeren sagde i sit første indlæg:

„Nybyggeriets problemer vil jo ikke uden videre blive løst ved den skitserede ordning“ — det er altså venstres ordning — „og det er min opfattelse, at problemerne for nybyggeriet og den ældre boligmasse bør løses under ét, og vi er da ganske enige i, at nybyggeriet har en række problemer, som også bør løses.“

Her vil jeg gerne sige til ministeren, at vi interesserer os vældigt for de tanker, der er fremsat i tidens løb om at løse en del af nybyggeriets førstegangsløseproblemer ved indeksregulerede lån, og derfor vil jeg bede ministeren om på et relativt tidligt tidspunkt at inddrage sådanne i sine overvejelser over, hvad der kan gå ind i den langsigtede boligpolitik.

Gudme: Boligministeren sagde, at han var meget overrasket og skuffet over de bemærkninger, jeg var kommet med før, og han ville gerne have en udskrift af dem, så han kunne se, hvad det egentlig var, der var sagt. Den kan han også få hos mig, så behøver han ikke vente på den. Han ville også gerne have undersøgt, om det nu var hr. Dahlgaards mening — jeg indrømmede jo, at det var hans forlæg, jeg gengav i mit første indlæg — eller om det var noget, vi i almindelighed mente i vort parti, altså også noget, jeg mente. Dertil må jeg sige, at overraskelsen og skuffelsen er gensidig. Vi har ikke megen tro på, at vi kommer ret langt med boligministerens politiske linje, og det, som jeg sagde, og som ministeren kan se i mit manuskript om lidt, er, at det, vi har fået ud af det hidtidige forløb af